

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harphii Theologi Eruditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiæ Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

De præparatione vitæ actiuæ per veram pœnitentiam, atque de spe
diuinæ misericordiæ. Cap. XV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

De preparatione vite actiue per veram poenitentiam, acque de spe
diuinae misericordiae. Cap. XV.

Nunc ergo vt se homo preparet ad veram felicem actiuam vitam, qua tandem ipsum ad contemplatiuam perducere valeat, assumere sibi debet illum Psalterij versiculum: *Misericordia & veritas procedent faciem tuam, beatus populus qui scit inuilationem.* Duo enim in actiua vita necesse est exercitari, vt ad contemplatiuam perueniatur. Primum est veritas, puta veram habere de peccatis suis recognitionem, contritionem, confessionem, non tantum in Sacramentali confessione, verum etiam in sua emendationis initio ire debet quotidie in sua exercitatione (cum abyssali humilitate, sui ipsius contemptu, & voluntate prompta ad omne bonum faciendum, & malum dimittendum, & tolerandum) ad tribunal Dei, & recogitare confitendo illi maiora peccata sua prae terita cum contritione, & lachrymis aut ipsum magnis gemitibus suam malitiam accusando, & Dei bonitatem extollendo, & laudando cum deprecatione veniae. Et ad hoc ordinare debet orationes breues cum ignitis suspirijs, & desiderijs, quae ipsum excitare valeant ad contritionem, amorem, & sensibilem deuotionem. Quia sicut lima operatur in ferro, & qualibet confractione aliquid rubiginis aufert: ita quodlibet affectuosum cordis suspirium vel gemitus, aliquid absumit rubiginis peccatorum, & paulatim purgat animam, intelligentiae oculum clarificando, voluntatemque excitando ad amorem Dei, & sui ipsius contemptum, atque ad desiderium emendationis. Attamen cauere debet, ne carnalia peccata quotidie recolat, nisi in generali, ne huiusmodi rememorationem trahat hostis in carnalem delectationem, & tentationem. Contritionem suorum delictorum taliter ordinare debet, vt scilicet magis desinat, quod Deum contempnit, & offendit, quam quod seipsum perdidit, & condemnauit.

Secundum est misericordia Dei, circa quam exercitare se debet in vita actiua hoc modo: Cogere debet in vnum, & contere in mortuario memoriae suae malitiam, & Dei immensam bonitatem: suam ingratitude, & Dei immensam benignitatem, & largitatem: suam studiositatem ad propriam damnationem, & diuinam diligentiam ad suam aeternam saluationem. Tunc consequenter percurret beneficia Dei in creatione, quod condidit nos ad imaginem, & similitudinem suam: in assumpta humanitate, qua seipsum dedit in imagine, & similitudine

Psal. 88.
Vita actiue
necessaria.

Suspiria a
amoris, &
contritio-
nis.

Contritio
ordinata.

Beneficia
Dei.

diuina: & omnia, quæ in mortali natura gessit, & passus est: considerando ex his immensam charitatem, bonitatem, ac clementiam, & ex hoc concipiet veram perfectamque confidentiam ad Deum. Deinde excitabit seipsum ad faciendam vindictam coram Deo de peccatis proprijs in perfecta contritione, & odio peccatorum, in vera confessione, & poenitentia: excitabit etiam seipsum ad abstrahendum se ab omnibus peccatis, & creaturis, conuertendumque se ad omnes virtutes, & ad totaliter se offerendum diuino beneplacito, cum effluxu quodam amoroso, & gratiarum actione ad Deum. Et hoc modo spiritualiter regenerabitur in nouum quandam statum gratiæ, Deoque vnietur in vinculo amoris: & ex hoc proprie conseruetur ad veram spem, & confidentiam ad Deum. Nam solus amor Dei perducit hominem ad veram spem, & confidentiam diuine misericordiæ, bonitatis, largitatis, & familiaris amicitia, ad quæ nulla virtus seu virtuosum opus misericordiæ, vel poenitentia, quantumcumque magni, sed neque passio quantumlibet grauis, perfectæ, & veraciter hominem perducere potest. O sancta spes, & beata confidentia, dummodò non prouocet hominem ad ignauiam, & acediam, sed ad gratitudinem, ad amorem, ad studiositatem omnium virtutum, ad asperitatem poenitentia, & voluntariam suijpsius mortificationem.

Amor Dei.

Confidentia.

Meditationum varietas, & efficacia, & de sex gradibus earumdem. Cap. XL.

Consequenter, ad discernendum inter exercitia actiua vitæ est sciendum, quod meditationes exercitiorum duos fines habet, timorem videlicet, & amorem: siue timorem seruilem, metuentem poenam purgatorij, aut inferni, atque vindictam: & timorem filialem, qui formidat Deum offendere, aut ingratus esse. Meditationes ergo, quanto seruili timori magis approximant, tanto minoris sunt meriti: & quanto filiali timori seu amori propinquiores extiterint, tanto Deo acceptiores sunt, & meriti maioris, purificantque animam per amplius à peccatis, & ad proficientem vitam magis adiuuant. Ideoque meditationes illæ minores reputantur in merito, quæ timorem solum incutiunt, ut sunt meditationes de morte, iudicio, purgatorio, inferno, & huiusmodi. Sunt tamen nobis necessariae pro excitamento feruoris contra vitia. Ideo sanctis olim eremitis solebant esse valde familiares. Post hæc sunt meditationes de vita æterna, quia meditationes æternæ vitæ in homine incipiente plus querunt suijpsius commodum, & utilitatem quam